

Beste mensen,

Ik woon in de buurt van het Amsterdamse Plein 40-45. De straten in deze buurt zijn genoemd naar mensen die in het verzet hebben gezeten. Er is laatst een boekje uitgekomen over hun levensgeschiedenis, bijna de helft van de vernoemden is toen omgekomen. Er zijn er die hun leven voor een ideaal hebben gegeven: een rechtvaardige samenleving. Dat kan inspireren. De buurt is in de jaren 50 gebouwd, een optimistische generatie wilde een nieuwe start: nooit meer de fouten van toen maken en bouwen aan een betere maatschappij. Men zong liedjes al: we komen er wel, ook al zijn we er nog niet... Op het Plein staat een carillon en een monument, waar op 4 mei ook herdenkingen plaatsvinden. Men houdt zelfs twee minuten stil in het stadsrumoer. De bevrijding van toen uit de onderdrukking wordt gevierd. De Tweede Wereldoorlog was meer dan een generatie geleden, maar nog steeds zijn er gevolgen. In deze dagen wordt er weer gestreden, de vrede op aarde is nog niet aangebroken, wat voor gevolgen zullen er nu komen. Het is denk ik goed af en toe bij het verleden stil te staan, misschien is er te leren van ervaringen van toen. Er zijn er die zeggen: we leven in een gebroken zondige wereld, de mensen leren nooit. Anderen zeggen: geef niet op. Er staat in de Bergrede; zalig zijn de vredestitchers (Mattheus 5:9).

In de Paastijd is ook gedacht aan wat in het verleden is gebeurd: de uittocht uit Egypte, de komst van Jezus naar deze wereld, onze wereld. Die geleden heeft en is opgestaan, als onze bevrijder. Men heeft zelfs onze tijdrekening met Hem laten beginnen. Die bevrijding is niet zomaar geschiedenis van toen, die mag voor onze generatie gelden. Ook voor u en mij, die bevrijding is actueel. Aan het eind van elk evangelie staat dat Jezus zijn leerlingen de opdracht geeft de wereld in te gaan en het goede nieuws van zijn bevrijdende boodschap door te geven, sommigen van hen twijfelden. Hij zei: Ik ben met jullie tot de voltooiing van de wereld (Mattheus 28:19). Is die opdracht niet te zwaar. Kunnen wij mensen dat wel? Wat maken wij er van? Moeten we dan maar zwijgen omdat we geen volmaakte discipelen zijn? Tot op heden wordt die boodschap verkondigd, de kerken en gemeenten zijn vaak niet perfect, en de boodschap wordt matig toegepast, toch is ze blijven klinken. We zijn uitgenodigd Zijn medewerkers te zijn. Jezus was er toen, Hij is er nu en zal er zijn, met ons (Hebreeën 13:8), durven we mee te gaan?

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk.